

Ἀντώνιος Μηλιαράκης

δι' ὧν συμπληροῦται ὁ ἕκτος τόμος, τὸ 23 (Ἰούλιος—Σεπτέμβριος 1893) καὶ τὸ 24 (Ὀκτώβριος—Δεκέμβριος 1893). Ἐκ τούτων τὸ μὲν 24 δὲν περιέχει εἰμὴ ἀναγραφὴν τῶν ἐταίρων τοῦ πρὸς ἐπιθέρουναι τῶν Ἑλληνικῶν σπουδασμάτων. Συλλόγου καὶ βιβλιογραφίαν ἐκτενή, τὸ δὲ 23 περιέχει: διατριβὴν τοῦ Weil Περὶ Ἑρμοκοπιδῶν, Ἑλευσινίους ἐπιγραφὰς ἐκδιδομένας ὑπὸ Foucart, πραγματεῖαν Περὶ τῆς Ἀναβάσεως τοῦ Ξενοφῶντος, ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς Félix Dürrbach πειροῦται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ξενοφῶν διὰ προσποιήσεως μετριοφροσύνης θέλει ἑαυτὸν κυρίως νὰ ἀναδείξῃ καὶ νὰ δοῦσῃ ἐν τῇ συγγραφῇ του ἐκείνη, κρίνει ὑπεραπολογούμενος κατὰ τῶν διαβολῶν τῶν ἔγχθρῶν καὶ τῶν ἀντιπάλων του, Ἀπόσπασμα ἐκδοθησομένου συγγραμματος τοῦ J. Kont: Ὁ Ἄσιγγ καὶ ἡ ἀρχαιότης τὸ ἀπόσπασμα ἐπιγράφεται: Ὁ Ἄσιγγ καὶ ὁ ῥοισμός τῆς τραγωδίας κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη—τέλος δέ, διατριβὴν τοῦ Θεοδώρου Reinach Περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔζησεν ὁ μυθολογικὸς Βάβριος καὶ Βιβλιογραφίαν.

Ἐσφύτως δύο τεύχη τῶν Mittheilungen τοῦ ἐν Ἀθήναις Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου ἔρχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸ τέταρτον τοῦ III' τόμου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ IV'. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῶν δύο τούτων τευχῶν περιέχει κυρίως οὐκ ὀλίγας ἐπιγραφὰς ἀνεκδότους—Σαμοθράκης (ὑπὸ O. Kern καὶ v. Gaertringen) καὶ Ἐδέσσης (Mordtmann), εἶτι δὲ περὶ τῶν ἐν Τραλλεσι τῆς Κιρκίας γενομένων ἀνασκαφῶν (ὑπὸ Humann καὶ Doerpfeld), μικρὰν πραγματεῖαν τοῦ Brueckner Περὶ Ἀθηναϊκοῦ ἐνταφίου εὐρήματος τῆς λεγομένης γεωμετρικῆς περιόδου (χάλκου τρίποδος) καὶ Βιβλιογραφίαν. Τὸ δὲ νεώτερον τεῦχος περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς κυριώτατα: Περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ θεάτρου τῆς Μαγνησίας (v. Gaertringen, Kern, Doerpfeld), Σκηρικὰς ἐπιγραφὰς ἐκ Μαγνησίας (ὑπὸ Kern), Περὶ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς γεωγραφίας τῆς Λυδίας (Buresch), Ἐπιγραφὰς Σαμοθράκης καὶ Ἀθηνῶν. Περὶ ταινιοφόρου ἀγάλματος εὐρεθέντος ἐν Πειραιεὶ καὶ ἀποκειμένου ἐν τῷ αὐτῷ γυμνασίῳ καὶ Περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἐνεακρούσου τοῦ Doerpfeld.

Ἐπιτα ἔρχομεν συνεκδομμένα τὰ τεύχη 8—12 (Αὐγούστος—Δεκέμβριος 1893) τοῦ Bulletin τῆς ἐνθάδε Γαλλικῆς Σχολῆς, ὧν τὸ κυριώτατον δημοσίευμα εἶναι ὁ περιβόητος ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ ἐν Δελφοῖς εὐρεθείς (καίμενος μετὰ τῶν ἀρχαίων μουσικῶν σημείων, μεταγραφῆ εἰς τὴν νεωτέρα μουσικῇ, μετρικῇ διαίρεσις κτλ.). Πλὴν ὅμως τοῦ ὕμνου τούτου περιέχονται ἐν τοῖς τεύχεσι τούτοις καὶ ἄλλα ἀξιολογὰ: Ἐπιγραφὰὶ (Δελφῶν, Στρατοῦ, Κυζίκου, Μυσίας, Βιθυνίας)—Γυναικίον ἀγαλμα Ἀλικαρ-

νασσοῦ (ὑπὸ E. Michon)—Ἀρχαῖα κεφαλὴ Βρεττανικοῦ μουσεῖου (Lechat)—Περὶ τοῦ γλύπτου Θερασζένου τοῦ Παρίου (S. Reinach)—Περὶ τινῶν ἀρχαίων ἀγγείων τοῦ Λούβρου (Pottier)—Νομισματικὴ καὶ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Μυκόνου (ὑπὸ I. Σβορώνου)—Ἑλληνολατινικὴ ἐπιγραφὴ Ἰουστίνου καὶ Ἰουστινιανοῦ τῆς I' Ἰουλίου 527 (Diehl)—Νομίσματα Λυκίας (Διαμανταρᾶ). Σημειωτέον ὅτι ἡ μὲν φιλολογικὴ ἐρμηνεία καὶ ἡ μετρικὴ διαίρεσις τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι ἔργον τοῦ Weil, ἡ δὲ εἰς αὐτὸν ἀναφερομένη μουσικὴ πραγματεῖα ἐφιλοπονήθη ὑπὸ Θεοδώρου Reinach.

Ἐπὶ τοῦ Γουίδου Βιάζη, ἐφόρου τῆς Βασιλικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Φλωρεντίας, θὰ ἐκδοθῶσι προσεγῶς διάφορα ἀνεκδότα φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Τὰ πολυτιμὰ ταῦτα χειρόγραφα ἀπέκτησεν ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Φλωρεντίας ὡς ἐξῆς: Φαίνεται ὅτι καθ' ἣν στιγμήν ὁ αὐτοκράτωρ ἠτοιμάζετο νὰναχωρήσῃ διὰ τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του, ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν θεῖόν του, τὸν Καρδινάλιον Φές, ἀρχιεπίσκοπον τότε τοῦ Λυῶν, κιβώτιον φέρον τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα καὶ περιέχον ἐκτὸς τῆς ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας, καὶ νεανικὰ τινὰ δοκίμια, γραφέντα μεταξύ τοῦ 1786 καὶ 1792. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρδινάλιου Φές, ἐπισυμβάντα τῷ 1839, τὸ κιβώτιον περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ πρωτοσυγγέλου του ἀββᾶ Λυοννέ, ὁ ὅποιος τὸ ἤνοιξεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Καρόλου Βοναπάρτου, υἱοῦ τοῦ Λουκιανῶ. Τὰ χειρόγραφα ἠγόρασε τότε ὁ δικαβόητος Libri, ὁ ὅποιος τῷ 1842 δι' ἄθροον δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων, ἀνήγγειλε τὴν ἀνακάλυψίν του. Μετὰ τὴν σύλληψιν τούτου, τὰ χειρόγραφα ἠγόρασεν ὁ λόρδος Ashburnham ἀντὶ 8,000 λιγρῶν στερλινῶν. Ἀπὸ τοῦ 1847 μέχρι τοῦ 1882 ἔμειναν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ μεγάρου Ashburnham, ἐκεῖ δὲ τὰ ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως ὁ Φρειδερίκος Μασσῶν, ὁ διακεκριμένος νηπολεοντιστής, καὶ ἐπρότεινε εἰς τὸν ἔφορον τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων νὰ τὰ ἀγοράσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος δὲν εἶδε τὸ ζητούμενον ποσόν, ἔσπευσε νὰ τὰ ἀποκτήσῃ ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Φλωρεντίας. Ἐκ τῶν ἀνεκδότων τούτων δημοσιεύει εἰς τὸ τελευταῖόν της τεύχος ἡ Revue des Revues ἐν διήγημα, παραλαμβάνουσα αὐτὰ ἐκ τοῦ Cosmopolitan τοῦ Ἀπριλίου.

Δι' ἐπιφύεον ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐν Ἀθήναις ὁ δίστημος γάλλος συγγραφεὺς καὶ ἐνθερμώτατος φιλέλληνας Ἐκτωρ Μαζῶ. Κατέλυσε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ὑπὸ αὐστηρῶν incognito, μόνον δὲ ἀρῶ ἐφυγεν, ἐγνώσθη ἡ εἰς Ἀθήνας ἔλευσίς του.

Εἰς τὴν «Γενικὴν Ἐπιθεωρήσειν» τῶν Παρισίων, ὁ Σπουλλεο, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, δημοσιεύει ἄρθρον «Ὁ τύπος καὶ ἡ ἀγωγή τῆς Δημοκρατίας», ἐν ᾧ ἐξάγει ὅτι ἔρχεται ὁ λαὸς ἐκ τῆς ῥιζικῆς μεταβολῆς τοῦ τύπου, γνησμένου τύπου πληροφοριῶν, ἀντὶ ὧς ἦτο ἄλλοτε, τύπου συζητήσεων. «Ὁ σημερινὸς τύπος—ἐπίχεται—ἀρκεῖται ἱκανοποιῶν τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῶ καὶ τέρπων. Ἀλλ' ὀφείλει νὰνυψθῇ εἰς τὴν προτέραν του περιωπήν. Εἰς αὐτὸν εἶνε ἐμπιστευμένον τὸ μέλλον τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Δημοκρατίας. Εἰς τὸν τύπον ὀφείλω πᾶν ὅτι εἶμαι καὶ πρὸ πάντων τὴν εὐκρίνειαν».

Ἐπισημονικά

—Εἰς τὸ τεύχος τοῦ Μαρτίου τῆς «Pall Mall Magazine» ὑπὸ τὸν τίτλον «Πῶς ὀμιλοῦν καὶ πῶς ἀποληθσκου οἱ πῆθκοι», ὁ καθηγητῆς Γάλλου δημοσιεύει τὰ περιεργότατα ἐξαγόμενα τῶν ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἠθῶν τῶν πηθίκων μελετῶν του, τοὺς ὁποίους ἐσπούδασεν ὡς γνωστὸν, ζήσας ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰ διάση τῆς Ἀφρικῆς ἐντὸς κλωθοῦ σιδηροῦ, συμματοπλέκτου.

—Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τῆς διεθνοῦς ἐν Καλλιφορνίᾳ Ἐκθέσεως θὰ συνέλθῃ ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ συνέδριον Ἀστρονόμου.

—Ἐν Λισσαβῶνι τὸν προσεχῆ Ἰούλιον θὰ συνέλθῃ διεθνὲς ὀρυκτολογικὸν καὶ γεωλογικὸν συνέδριον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Πορτογαλικῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο ἐκλήθησαν νὰ λάβουν μέρος ὅλα τὰ Ἑυρωπαϊκὰ Κράτη.